begravelsestale.dk

Kære familie og venner

Tak fordi I er kommet for at tage afsked med Karen Elise Madsen – vores Mormor Karen, min elskede mor, min fortrolige, den jeg altid ringede til først.

Det er svært at forstå, at en stemme, der har fulgt mig hele livet, nu er stille.
Men når jeg lukker øjnene, kan jeg stadig høre din rolige, varme klang sige: “Det finder vi ud af, skat.”
Og jeg kan næsten dufte kanelsnurrerne fra de søndage i dit køkken, hvor verden faldt til ro, og vi talte om alt mellem himmel og jord.
Det er sådan, jeg vil bære dig med mig – i den tryghed, du skabte, i det stille nærvær, du gav.

Du blev født den 14. marts 1956 og blev 68 år.
Du voksede op i Odense, og du fandt tidligt din vej: at være der, hvor andre havde mest brug for det.
Sygeplejerske – ikke bare af profession, men af natur.
Du gav 40 år af dit arbejdsliv til OUH, med hjerte for ældreplejen, med den der tålmodighed, som kun rigtige omsorgsmennesker har.
Og du gik altid det ekstra skridt – med frivilligt arbejde i Røde Kors, med kagebagning til basarer, med hænderne og hjertet, som aldrig kunne lade være med at hjælpe.

Hjemme var du navet, der fik vores familie til at dreje smidigt.
Sammen med far, Per, i 42 år – et livslangt kærlighedspartnerskab, bygget på humor, ærlighed og gensidig omsorg.
Du gav Line og Anders et hjem fyldt af tryghed og kærlige krav, og til dine tre børnebørn, Emil, Sofie og Alma, gav du en barndom med varme kram, historier ved sengetid og den slags grin, der kommer helt nede fra maven.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Du var omsorgsfuld og tålmodig, en der lyttede uden at dømme.
Du kunne få os andre til at sænke skuldrene – med et blik, et smil, et "fortæl mig, hvad der er på spil."
Og så var du sjov – den stille, underspillede humor, der kunne løsne knuder midt i det svære.
Du lærte os, at man ikke behøver at råbe for at blive hørt, og at man kan være stærk uden at være hård.

Jeg tænker på dine hænder.
De hænder, der plantede stauder i haven og bandt et tørklæde om håret, når du gik ud for at luge.
De hænder, der ældtede dej og flettede kanelsnurrer, så duften nåede helt ud på trappen.
De hænder, der strikkede trøjer og huer, som altid passede lige til den, der skulle have dem.
De hænder, der holdt mine, når livet var tungt.
Små skridt kan gøre en stor forskel, sagde du – og du viste det hver dag.
I arbejdet, i det frivillige, i måden du ringede tilbage, sendte en lille besked, stod der med kaffe, når nogen havde brug for at blive holdt sammen.

Du holdt fast i det enkle og det vigtige: Familien først. Ærlighed. At hjælpe, hvor man kan.
Og du vidste, at det at samle os – om et bord, på en terrasse, ved åen – var en gave i sig selv.
Hvor har du samlet os mange gange.
Og hvor kommer vi til at savne det.
Vi vil savne dine varme kram.
Vi vil savne den rolige stemme i telefonen, der kunne få storme til at stilne.
Vi vil savne din evne til at gøre et helt almindeligt søndagsmåltid til et lille højdepunkt.

Mit bedste minde? Det er de søndage i dit køkken.
Den der bløde hverdag, du gjorde til noget særligt.
Poter på gulvet, gryden, der simrer, og du, der spørger: "Hvordan går det – altså

sådan rigtigt?”
Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk
Der lærte jeg, at kærlighed tit dufter af kanel og lyder som et menneske, der har tid.

Du elskede dine gåture ved åen.
Jeg forestiller mig, at du stadig går der – et sted, hvor lyset falder mildt over vandet, og hvor tankerne kan finde hjem.
Og jeg ved, at det, du gav os, bliver ved: den måde vi taler til hinanden på, den måde vi løfter, når en falder, den måde vi sætter os og lytter – uden at dømme.

Kære far, Per – tak for den kærlighed, I har delt.
Tak for det partnerskab, der blev et fyrtårn for os andre.
Kære Line og Anders – vi bærer mors stemme videre, når vi siger “det klarer vi sammen”.
Kære Emil, Sofie og Alma – jeres Mormor Karen lever i jeres nysgerrighed, i jeres latter, i de kærlige arme, I giver videre.
Og kære alle, som har stået side om side med hende – kolleger fra OUH, venner fra Røde Kors – tak fordi I var en del af hendes liv. Det gjorde hende rig, og det gjorde os rige.

I dag sørger vi, for selvfølgelig gør vi det.
Men vi vil også fejre.
Fejre et liv, der blev levet med åbne hænder.
Fejre, at hun satte spor, som ikke forsvinder.
Fejre, at vi har fået værdier at gå videre med: at ærlighed bærer, at hjælpsomhed heler, at små skridt faktisk kan flytte bjerge.

Mor, tak.
Tak for din ubetingede støtte.
Tak for at tage telefonen, når jeg ringede, og for at kunne høre på min vejrtrækning, hvordan det gik.
Tak for at lære mig at bage, at plante, at være tålmodig – også når livet ikke er det.
Tak for at give os et hjem, vi altid kunne vende tilbage til.

Vi lover at tage os af hinanden.
Vi lover at holde fast i dine søndage – om det så bare er en kop te og en samtale, der går lidt dybere.
Vi lover at gøre, som du gjorde: ringe, kigge forbi, spørge, lytte, hjælpe.
Og vi lover at fortsætte med at samle os – omkring bordet, i haven, ved åen, og i alt det, du har bundet os sammen med.

Kære Mormor Karen, kære mor – du er i alt det, vi gør med kærlighed.
Vi slipper dig ikke; vi bærer dig videre.

Hvil i fred. Og tak for alt.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk.Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu påbegravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk